

וכשם שהכיר תודה למגיניו כן, כנראה לפי האגדה, לא חס על אלה שהעיוז להתחצף בחלקם עליו. הגאון המופלג ר' אריה ליב, בעל "שאגת אריה", היה חולק על הראשונים. פעם הפליט בכעס שגם רש"י לא פירש כהלכה. בהיותו בן תשעים רצה לעיין ברש"י; הוציא את הספר מארוננו ונפל עליו הארון וכל הספרים. מאז חלה ולא שב לאיתנו. קודם פטירתו אמר: "אני התנפלתי על רש"י ועכשיו התנפל הוא עלי". במלים אלו יצאה נשמתו²⁰⁵).

אכן גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם!

מחצית השנייה

שמח עליך שאתה תמיד מביא דעתו ומפלפל בו, ודברין כנים ואמתיים זולת בקצת מקומות שאני אעריך עליהם... וכי שכיבת הרמב"ם נפיק לקדמותן דמתרצית הלכתיה (שם כ"ז). וכדומה מספרים יהודי תלמסאן בצפון אפריקה על ר' אפרים אנקאזה שהגן על הרי"ף, הר"י בן מיגש והרמב"ם נגד השגותיהם של הרבנים בני דורו. פעם אחת בשעת הלמוד ראה שלשה אנשים בעלי הוד ואצילות לפניו ושאלו לשלומו, גילו לו מי הם והודו לו על אשר תמך בדעותיהם ושהוא ירד לסוף דעתם. ישבו אתו שעות אחדות, למדו עמו תורה ואח"כ געלמו. — הובא על ידי אברהם אלמאליה, עדות, שגה ב', חוברת ב'—ג', ניסן—תמוז תש"ז, ע' 205.

70) ש. ארנסט, רש"י, ע' 86. ב"שרי המאה", א', ע' 70, מסופר בנוסח אחר. בשכבו תחת הארון גשא וגתן עם החכמים שחלק עליהם, עם כולם גתפייס, רק ר' מרדכי בעל הלבוש לא מחל על כבודו.

